

Vasaloppet 2015, 8 maart

Kwart voor drie 's morgens opstaan, om half 4 in de bus van Mora naar Salen. Zenuwachtig. Heb ik genoeg gegeten? Had ik meer rust moeten nemen afgelopen week? Hoe zou het gaan met de afzetwax, die ik samen met Machiel Ittmann op mijn skies heb aangebracht? Het heeft de hele nacht gedooid, het wordt 10 graden boven nul. Wat staat mij te wachten? In 2014 waren de omstandigheden vergelijkbaar: te warm, papsneeuw, geen sporen. Het afgelopen jaar hebben Resi Claessens en Peter Aarden – die aan de Vasaloppet in 2014 hebben meegedaan - mij daar uitgebreid over verteld, hoe zwaar het toen was. Ik ging ervan uit dat het dit jaar anders zou zijn. Maar nee, helaas. Ik wil er niet teveel over nadenken. Straks sta ik aan de start, en het is de bedoeling dat ik dan 90 km lang langlauf. Er is geen weg meer terug.

Er klinkt geen startschot. Ik had gehoopt dat het lekkere Vasaloppet deuntje als een soort van strijdlied onze heroïsche tocht zou inluiden. Maar ook dat niet. In plaats daarvan zet opeens iedereen zich in beweging. Wat een teleurstelling. Maar ik heb niet veel tijd om daarover na te denken. Ik moet opletten dat ik niet achteraan kom. Als een slang gaat de meute de berg op. Stokken bij elkaar houden, heeft Marco Puik van Vasa Sport ons verzekerd. Ik zoek de gaten en de kieren om een beetje vooruit te komen. Al die kleurtjes en startnummers, net een schilderij. Ik moet denken aan de ansichtkaarten in het Vasaloppet museum in Mora waarop dit tafereel op verschillende manieren staat afgebeeld.

Marco Puik die heel sportief bij ons is aangesloten in startvak 10, komt af en toe langs. Het wordt zwaar, waarschuwt hij. "Ben je niet al verder voorop?", vraagt hij. "Hoezo", reageer ik een beetje misnoegd, "Had je dat verwacht dan?". Geen antwoord. Blijkbaar ga ik niet snel genoeg? Ik zet een tandje bij en ga Juliette Baller voorbij. We maken een kort praatje. Verderop word ik ingehaald door Rob Intven. Ergens in mijn ooghoek zie ik Aad Pietersen. Daarna is het kilometers alleen verder ploeteren. Opgaan in de anonimiteit van de groep. Onbekende mensen, onbekende gezichten. Tot ik op de lange klim naar Risberg Hans Tellier voorbij ga. "We gaan het redden", roept Hans mij optimistisch na. Ik geloof hem. Later haalt-ie mij weer in samen met zijn vriend Marten Karelse. Ze blijven de hele lange Vasaloppet bij elkaar. Dat is nog eens vriendschap! Af en toe denk ik een glimp op te vangen van mijn landgenoten Bert Nap en Niels Drent. Ach, ze zijn het natuurlijk niet. Maar met zoveel mensen is er altijd wel iemand die erop lijkt. Tot ik Karin Sloove mijn naam hoor roepen. Ze huppelt energiek omhoog. Ik word vrolijk van haar opvallende korte broek en die rare gamaschen.

En dan de ontmoeting met Danielle Moelkers halverwege in Evertsberg op het verwarmde damestoilet. Samen stoom afblazen en ons hart luchten: hoe loodzwaar het is. Maar elkaar ook moed inspreken. We zijn al over de helft! En doorgaan: niet te lang stilstaan. Nog voor Smagan dacht ik een paar keer dat ik zou uitstappen. Maar nu bij Evertsberg, is daar geen denken meer aan. Thuis in Nederland word ik gevolgd. Ook mijn vrienden van de Langlaufvereniging Bedaf en mijn Zweedse en Noorse vrienden kijken in spanning mee. Ik zal hen niet teleurstellen.

Na Oxberg begint het kilometers vreten en aftellen. Loipetrekken komen voorbij als een geschenk uit de hemel, na al dat geploeter door de ongespoorde papsneeuw. Zo ongeveer voor Hökberg doe ik mijn zonnebril af. Tot mijn verbazing zie ik dat het

schemert om mij heen. Opeens realiseer ik mij dat ik al vanaf 8 uur 's morgens aan het langlaufen ben. Ik moet nog een kilometertje of 19. Dapper doorgaan. Langs de kant klinkt muziek. Er staat een groepje dronken mannen. Een van hen komt zingend naar mij toe met een fles whisky in zijn hand. Of ik ook een slok wil. Bij Eldris verschijnen er kaarsjes langs het parcours en sterke koffie. Ik krijg vleugels en zet de vaart erin. Eindelijk na 11 uur bereik ik de finish, net achter een tevreden en blij Resi Claessens die er dit jaar 5 kwartier sneller over doet dan vorig jaar.

Het is nu vrijdag 13 maart, een kleine week later. Ik denk aan de extreme vermoeidheid, de intens vermoeide voeten direct na de start, mijn pijnlijke onderrug door het kilometers lange dubbelstokken met afzet, de opgezette knokkels van mijn linkerhand, een stekende achillespees 90 km lang. Nooit meer, dacht ik onderweg. Missie volbracht, gonsde het door mij heen toen ik over de finish kwam en ik een mooie medaille van Anna van der Rhee van Vasa Sport in ontvangst nam. Maar pijn vergeet een mens snel, net zoals die van een bevalling. De mooie herinneringen blijven. En het kriebelt nu al. Hoe zou het zijn bij vrieskou en mooie, gladde sporen? Hoelang zou ik er dan over doen?

Het was een super week met Vasa Sport. 13 mannen en 3 vrouwen in de Vandrarhem die de bijnaam kreeg van treincoupe. De rest van de deelnemers in huisjes eromheen. Het was ontzettend leuk om samen als groep – waaronder twee vriendengroepen en de twee broers Roland en Bert Nap - naar het moment van de start toe te leven. Om samen het parcours te verkennen, de angsten en onzekerheden te delen en weg te lachen. Ik denk aan Rob de Jonge, mijn slaapkamergenoot die zenuwachtig was en slecht sliep, maar de Vasaloppet gelukkig net binnen de tijd haalde. En aan Toon Loonen die ondanks zijn slechte knieën aan de Halvvasan meedeed. Allemaal leefden we met elkaar mee, we kookten, aten, deden inkopen, reden in busjes op en neer en trinden samen. En iedere avond was er een briefing met Vasa Sport. Het was druk, het was op elkaar en het was aanpassen. Soms was er lichte irritatie maar soms ook verrasten we elkaar. Het was lang geleden dat ik in zo'n korte tijd zoveel gelachen heb. Sommige deelnemers kregen een bijnaam, waaronder ikzelf (die ik hier niet noem ☺). Dat alles bij elkaar maakte deze week ontzettend de moeite waard en onvergetelijk!

NB. Aan de Vasaloppet deden dit jaar vijf Nederlandse vrouwen mee. Zij hebben het allemaal gehaald: triathlete Karin Sloove (10:28:40), Danielle Moelkers (10:56:27) die sinds kort in Zweden woont, Resi Claessens (11.00:13), Juliette Baller (11:19:07) en ikzelf (11:00:27). Danielle heeft vaker aan de Vasaloppet deelgenomen. Resi deed voor de 2^e keer mee.

Vrijdag 13 maart,
Matti Baggerman